

ПОЛТАВА: ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ МІСТА

Зімовець О., студентка I курсу факультету економіки та менеджменту*

**Науковий керівник: кандидат історичних наук,
ст. викладач каф. українознавства С.В. Макарець*

Краєзнавча тематика сьогодні є одним із найбільш популярних напрямків історичних досліджень. Тому увага до історії міста, в якому ми живемо, є цілком виправданою. Точний час виникнення Полтави невідомий. Археологічними розкопками на території сучасного міста виявлено залишки людських поселень VII – VI ст. до н. е. Літопис, датований 1174 р., розповідає, що князь Ігор Святославович Сіверський, переслідуючи половців, переправився через Ворсклу біля Лтави. Цей запис вважається *першою писемною згадкою* про Полтаву. Під час татарської навали у XIII ст. Лтава зазнала великих руйнувань, прийшла в повний занепад. За польської доби спостерігається певне пожвавлення у житті міста. З 1648 р. воно стає полковим адміністративним центром Полтавського полку і налічує 812 хат. Першим полковником був Мартин Пушкар. У роки Північної війни Полтава за розпорядженням Петра I була значно укріплена. Після знищення полкового адміністративного поділу України Полтава була призначена повітовим містом Катеринославського намісництва (1784 р.), а в 1797 р. при утворенні Малоросійської губернії ввійшла до її складу як повітове місто. В Полтаві тоді існували казенні будови та будови міської громади, в яких розміщалися різні міські та повітові установи і два гостинних двори – кам'яний та дерев'яний. Щодо походження назви «Полтава» існує ряд версій. Одні виводили її від річки Лтави, як поселення по Лтаві. Історик XIX ст. М. Арандаренко вважав, що перше поселення було в урочищі Олтава, по якому текла невелика річечка. Від «усічення» цього позначення виникла назва «Полтава» і річечка названа Полтавкою. Інші вважали і прагнули вивести назву «Полтава» від слов'янського кореня «пльть», «пльоть» (українське «плетінь», «ліса», «огорожа»). Висловлювалася і думка про скіфсько-сарматські корені назви.

ТОРГІВЛЯ ЗЕМЛЕЮ НА ПОЛТАВЩИНІ У РОКИ СТОЛИПІНСЬКОЇ АГРАРНОЇ РЕФОРМИ

**Іващенко К.М., студентка I курсу факультету
економіки та менеджменту***

**Науковий керівник: доктор історичних наук, професор М.А. Якименко.*

Актуальність проблеми даного повідомлення є очевидною беручи до уваги те, що згідно українського законодавства кожен громадянин нашої держави має право користуватися, володіти і розпоряджатися земельними угіддями різного призначення. Згідно офіційних даних земельного перепису 1905 року, усього на Полтавщині було 4 197 460 десятин сільськогосподар-

ських угідь, з яких поміщикам належало 1 891 756 десятин, а селянам – 2 195 458 десятин (одна десятина = 1,0954 гектара). Інші 110 246 десятин перебували у власності держави, церкви, монастирів та інших установ. Беручи до уваги те, що майже половина мешканців краю належала до категорії козаків, які ніколи не були у кріпацтві, абсолютна більшість сільськогосподарських товаровиробників (82,1 відсотків) володіли землею на основі подвірно-сімейного права.

У роки столипінської аграрної реформи процес купівлі-продажу здійснювався, як правило, з допомогою іпотечних банків, зокрема, державних Селянського та Дворянського земельних банків. Немало покупок землі було здійснено і за допомогою Полтавського акціонерного банку, сфера діяльності якого розповсюджувалася далеко за межі Полтавського регіону.

Висновок із усього вищесказаного очевидний: по-перше, торгівля землею як засобом виробництва в ринкових умовах є природним процесом, що дає можливість витіснити з ринку неефективних землевласників; по-друге, незначні за площею селянські (фермерські) господарства в умовах ринку **можуть** вести рентабельне сільськогосподарське виробництво; по-третє, в умовах ринку немає підстав боятися того, що усю землю можуть скупити іноземці. Один із аргументів – заборона цього явища на законодавчому рівні, про що йдеться у Земельному кодексі.

АСОРТИМЕНТ І ОЦІНКА ЯКОСТІ НАПІВКОПЧЕНИХ КОВБАС, ЯКІ РЕАЛІЗУЮТЬСЯ В ТОРГОВІЙ МЕРЕЖІ МІСТА ПОЛТАВИ

**Комаренко М.В., студентка Полтавського університету
економіки і торгівлі***

**Науковий керівник: асистент Баля Л.В.*

Ковбасні вироби і копченості мають велике значення у харчуванні населення, а їх виробництво є найбільш поширеним методом переробки м'яса та інших продуктів забою тварин у м'ясній промисловості. Це робить ринок більш містким та привабливим для конкуренції.

Сучасна технологія виробництва більшості ковбасних виробів припускає використання харчових наповнювачів, що замінюють частину м'ясної сировини та підвищують вихід готових ковбасних виробів. Такі технологічні прийоми в свою чергу призводять не тільки до погіршення харчової і біологічної цінності ковбас, а й до нестабільності якісних характеристик м'ясних виробів.

Інтереси громадян як споживачів повинні бути захищені державою, яка зобов'язана надавати можливість вибору товару, гарантувати високу якість продукції і безпеки її для здоров'я людини.

Тому метою даної роботи є порівняльна оцінка якості напівкопчених ковбас, що реалізуються в торговій мережі м. Полтава.

Для проведення досліджень за органолептичними і фізико-хімічними показниками були обрані наступні зразки напівкопчених ковбас таких найменувань: